

Találkozások Kemenesalján

SZARKA HAJNALKA FESTŐMŰVÉSSZEL

NÉMETH KATALIN BESZÉLGET

Múlt év december 3. és január 29. között volt látható „Elképzeléseim” címmel a kiállítás a celldömölki Kemenesaljai Művelődési Központ és Könyvtár Mórítz Galériájában. Ez alkalommal beszélgetünk. Több mint 30 festménnyel szerepeltél a szülővárosodban. Nagyon termékeny művész vagy, rengeteg helyen állítasz ki, ha csak a 2021-es évet nézzük 12 kollektív tárlaton vettél részt. A múlt évben Vas megye két helyen is ott-hont adott alkotásaidnak. A Szombathelyi Képtár Kép-Tár-Ház II. című országos seregszemlén szerepeltél és Celldömölkön az „Elképzeléseim” című kiállításodat láto-gathatták a képzőművészet iránt érdeklődők. Mint Kemenesaljáról elszármazott művész mennyire tartod fontosnak, hogy Celldömölkön nevelkedtél? Inspirál-e örökség Keme-nesaljáról?

Nagyon örültem a mostani kiállítási lehetőségnek. Úgy gondoltam hazaviszem, amit csinállok. Az elképzeléseimet, amint a cím is takarja. Azaz megmutatom magam, mint egy „felőtt kis gyerek” a világot. 15 évvel ezelőtt volt önálló kiállításom a Keme-nesaljai Művelődési Központban. Vannak akik akkor ott lehettek a megnyitón, de sajnálatomra már eltávoztak az élők sorából. Nekik is készült. Képzletben mélyen benne gyökerezem a Kemenesaljai tájban. Ha belegondolok, hogy egyáltalán élek, akkor onnan kezdi el a képzeletem, hogy Celldömölköt látom. A házunk, a szüleim, testvérem, a nagynéném. A szomszédok, a tanárain. Egyes eseményei a városnak, mint május 1-i felvonulás, megjelenik képekben előttem. Inkább képekben raktározom el az emlékeket. A Ság-hegy, a dombos táj és a jellegzetes kisvárosi házak mind előttem vannak. Sokat számít a neveltetés, az, hogy szüleim olvastak, hangszeren ját-szottak, táncoltak, kórustagok voltak. Költők, írók, zenészek, táncosok, akiket lát-tam, hogy szeretnek, mind a talaját adják az életfelfogásomnak. A celli templomok illata, hangulata, előadások, koncertek és imaórák, beszélgetések lelkészekkel, for-málták a világnézetem, ami beérett, és nem változott. Úgy tűnik nem homokra épít-tetem. Mindig volt egy feszítő erő bennem, hogy valahogy kifejezzem magam. Győ-zött a vizualitás, amire tudatosan készültem. Nem vagyok a szavak mestere, de a tanítást is hivatásomnak tartom.

Barcsay Jenő biztatására a képzőművészeti pályára léptél 18 éves korodban, de már gyer-mekkorod óta rajzolsz, festesz... Megtudhatjuk milyen gondolatokkal indított el utadon a mester?

Barcsay Jenő festőművészhez akkor jutottam el, amikor érettségi után másodszor nem vettem fel az Iparművészeti Főiskolára, divattervező szakra. Nem tudtam megítélni vidékről, hogy mi a színvonal. Nem is láttam bele ebbe a világba, amibe a politika is belejátszott. Fogtam tekercsben egy köteg rajzomat, megnéztem valahogyan hol lakik és bekopogtam. Szerintem előzőleg írtam levelet. Tudtam mekkora mester, hála az iskolai tanulmányaimnak. Leültem, ott volt a nővére is. Kedvesen megnézte a rajzaimat és azt mondta jók lesznek. Beajánl az akkoriban telt házzal működő Dési Huber rajzkörbe, Korga György tanárhoz. Innen kezdődött az igazi tanulás, sok barátság szövődött. A sors érdekessége, hogy 3 éve én vagyok helyileg a „Dési” utódjának tanára. Ez a Leonardo Szabadiskola, melyet 2004-ben én álmodtam meg.

Kik voltak a tanáraid?

Nem túl rég sokat alakította a szemléletemet Sipos Endre művészetfilozófus, festőművész. Tanultam Bakonyi Mihály festőtől és Székács Zoltántól technikákat, felületalakítást egy vásznon.

Az első nagy lökést a celldömölki Dénes Szilvi bácsi vezette rajzsakkör, a szombathelyi tanárképző rajzköre, Horváth János festőművésszel, és a Dési Huber rajzkörben Korga György festőművész adták. Megérett a vágy, hogy én is fessek hasonlókat, mint ők. Az ambíció, az álmok talán többet érnek, mint a tehetség.

Kik hatottak és hatnak a művészetedre?

Hatottak rám a művészettörténet korszakaiban a legjelentősebb alkotók. Az ókori egyiptomi látásmód is. A reneszánsz nagy mesterei közül Botticelli és Leonardo, Giotto. Persze ők a fellegekben jártak a tudásukkal. A képeikből áradó lélek ragadott meg. A tanítványaim közül is azt tartom tehetségesnek, aki munkáin átsugárzik a tárgyiaságnál több. Az impresszionisták színvilága, különösen az akvarelljeimben mutatkozik meg. Nem használlok feketét. A fehérét is átszínezve használom. A magyar alkotók közül Barcsay Jenő fegyelme és konstruktív látásmódja hatott rám. Borsos Miklós felszabadultsága, és még innen-onnan szemezgettem, ami tetszett. A mestereimet nem felejttem, azért sem, mert valahogy úgy gondolom, minden szónak, biztatásnak és elmarasztalásnak nyoma van a képeimen. A pedagógiai felfogásomat nagyban alakította Soltra Elemér, pécsi főiskolai tanárom. Bráda Tibor, Patay László festőművészek, akik mestereim voltak az akkori Képzőművészeti Főiskolán. Minden tantárgy fontos volt. Jó volt sokat tanulni.

Elmerülve az alkotásaidban szeretném megkérdezni Tőled, milyen alkotói folyamatban élsz, hogy indul el egy kép koncepciója, mennyire tudatosan építed fel az alkotásaidat? Milyen élmények befolyásolják a mondanivalódat? Anyag, struktúra, szín vegyestechnika. Kutatás és kísérletezés a művészeted kulcseleme. Saját eszközeiddel tudatosítod

bennünk, mi az amit csinálsz, milyen gondolati elemek hatják át az alkotásaidat. Betekintést nyerhetnének egy kicsit a világodba?

Amikor festeni kezdek, hatnak rám a világ eseményei, szűkebb és tágabb értelemben sorsok és a magam megélései. Megpróbálok esszenciálisan gondolkodni, hogy ne egy egyedi, hanem általános, vagy inkább tömörített legyen a mondanivaló. Mindig akkor sikerül jól egy festmény, ha engedek utat a belső képnek. Akkor gördülékenyen jön, hogy milyen szín, technika, forma kell. A vegyes technika már a kifejezési formám lett, mert így többretegűen tudom megfesteni, amit akarok. Erre tudatosan készültem. Valami erő, mintha egy felsőbb én lenne, tudja mit akarok. Érdekes érzés. Ösztönös és tudatos strukturálás, felváltva segít festeni. Sokat használ, ha elteszem, és később folytatom. Nem vagyok könnyen alkotó.

Az akvarellekben jobban engedem, hogy a téma hasson rám, ez néha realista, mert a témagyűjtés egy eszköze nálam. Nem mindig, van hogy önálló alkotás lesz. Vonzódom a kék színhez, sok árnyalatot megenged. Inkább akrillal festek, de korábban olajfestékkel és pasztellel is dolgoztam. A felületet különböző anyagokkal, a témához illően átalakítom, hogy többféle faktúrával más-más tartalmat adjak. Az egyedi montázs készítésével, papírragasztással az utóbbi időben foglalkozom, melyeket a képeimbe ragasztok. Ebben sokat segített Székács Zoltán festőművész, akinek jártam a kurzusára. Én úgy tartom, mindig festőnek készültem, de csak az utolsó években vált el, hogy mi az a nyelv, festői kifejezőeszköz, ami megfelel az elképzeléseimnek.

A nyolcvanas évek óta tudatosan építed fel a művészetedet, vagy érzékenyen reagálsz a körülötted zajló eseményekre?

1986-ban végeztem a Képzőművészeti Egyetemen. Azóta hullámzó volt a lehetőségem. Hol megeredtem, hol megállt, hogy alkossak. Valahogy sohasem adtam fel. '93-tól megerősödtem abban, hogy csináljam, és tanulnom kell. Az én kifejezőeszközöm kerestem és szinte újrakezdtam a gyakorlást rajzzal, akvarellel. Könnyű eltévedni ezen az úton. El is keveredtem az üzleties út felé, aztán visszatértem. Főként a pasztell technika és tanáraink zsűrizése, véleménye vitt jó irányba. Egy nyelvet kerestem, ami nem realisztikus, mert az nem érdekel. Nem szürreális. és nem impresszionista. Esetleg nem megszokott. Talán modern kortárs.

Valószínű jó úton járok. Köszönet a kiállításaimat megnyitóknak is, pl. Feledy Balázs művészeti írónak, Szemadám György festőművész, írónak, akik vezettek elismerő, vagy segítő szavaikkal. A körülöttem zajló eseményekre nagyon érzékenyen reagálok. Szinte elbújnék néha előlük. A jelenlegi pandémiás helyzetben nagyon ambivalens érzéseim vannak. Csak azért imádkozom, hogy ne ossza meg annyira az embereket, és ne sokan legyenek betegek.

Színes és finom harmonikus hangvételű alkotásaid néha erőteljes pszichikai tartalmakat közvetítenek, átsugárzik rajtuk egyfajta fegyelem, dinamizmus. Milyen élmény inspirálta ezeket a képeket? Mesélnél nekünk szívedhez nőtt alkotásaidról?

Néhány festményt kiemelnék. A „Széttört egész” és a „Remény” kb. egyidőben születtek. Csalódás fejeződik ki bennük, jobban érződik a pszichikai tartalom. Egység és széttöredezettség egy képen. Valahogy minden egy kicsit szomorú, én így élem meg.

Az „Anya gyermekével” egy időtlenséget ábrázoló női arc akar lenni, egy számonkérő gyermeki szemmel.

Az „Emlékkönyv” című kép tartalma nagyon érzékenyen érint. Egy családtag válása, és a budapesti gimnázium buszbalesete ihlette. Óriás angyalok segítenek tartani egy embert és a sérültet vigasztalni.

A pseudo vagy képzelt világot komolyan veszem.

Falitextileket és szobrokat is készítesz. Próbára teszed a tehetségedet a művészetek terén. Az elmúlt években több verseskötetet és tankönyvet illusztráltál. (Móra Kiadó, Apáczai Kiadó, Mandorla Kiadó). Belsőépítészeten is kipróbáltad magad. Mesélnél ezekről a munkáidról?

Kaptam lehetőséget 2000. év környékén falra seccot festeni. Nagy öröm volt. Egyik az Újpesti Családvédelmi Intézmény falait díszítette, a Gyermekotthon ebédlőjébe pedig nagyméretű olajfestmény készült. Az öregek otthonában egy emeleten lakberendezési tanácsokat adtam, belső díszítéseket, üvegablakot készítettem. Izgalmas volt. Magyaros szalagmotívumokat, az örökélet fonaldíszeit használtam fel. Virágmotívumokkal együtt. Dömötör László versesköteteiben régebben egy-egy verset kaptam illusztrálni. Baley Endre verseskötetét terveztem. Egy kisregényt is illusztrálhattam. Ebben nagyon emlékeztet a történet, mert arról szólt, hogy az ember mennyire kötődik a társaihoz, és ezt a csodákat látó főszereplő, mint ezüsthonalakat látja. Az Apáczai Kiadó megbízásából alsós angol nyelvkönyveket illusztráltam. Nehéz volt 350-400 apró, de kifejező ábrát rajzolni. Hosszú ideig készítettem a Tabán-Lux fotóműhely megbízásából érettségi tablókat. A Madarász utcai óvodában dekorációt festettem és kiállításokat koordináltam.

Az absztraktnak mondható kispasztikáim kísérletek. Először egy mikulászacskót öntöttem ki gipszsel. A szobában is nyoma maradt, de folytattam néhány ötlettel. Ezeket és újabbakat műköből szeretném megvalósítani újra. Nagy szerencsémre nagynéném, szüleim megtanítottak kötni, varrni, horgolni, egyéb technikákra. Apukámmal a celli téglagyár helyén agyagot gyűjtöttünk. Színes gyermekkorom volt. Nagyon sajnálom, hogy ma a gyerekek keveset kézműveskednek.

Milyen mondanivalót szeretnél közvetíteni a közönség felé, mi határozza meg a kiállításaid koncepcióját amikor egy – egy tárlatra készülsz?

Szeretném közvetíteni az emberek felé, hogy van szépség. Sok rossz esemény és csúfság mellett a reneszánsz kort idéző harmónia létezik. Aranymetszés. A negatív témájú képeket is úgy szeretném elkészíteni, hogy egy gyönyörű egységet mutassak be. Ebben a tragédia is feloldódik, vagy az érzelmek lecsillapodnak. Mindamellet minden munkámban van némi szomorúság is. Talán, mert régen rájöttem, hogy a Földön semmi sem tökéletes.

Gyakran festek csak pályázatokra, és ebből jön össze egy kiállításnyi. Amellett, ami érdekel, megfog és szeretném tudatni az emberekkel, hogy figyeljenek rá. Eszköz és nem cél a festés. Viszont a visszajelzés nagyon fontos, mert csak akkor „vagyok”, mint alkotó egyáltalán. „Hiába fűröszöd önmagadban, Csak másban moshatod meg arcodat” írja József Attila.

Szinte nem volt olyan év 1982 óta, hogy nem találkozhattak volna a képzőművészet iránt érdeklődők Szarka Hajnalka festőművész nevével. Ha jól számoltam 100 felett jár a kiállítások száma, amelyeken szerepeltél. Több mint 30 egyéni tárlaton mutatkoztál be. Mit gondolsz mikor éri el egy kiállítás a célját?

Tanítok is, így kevesebb az időm festeni. Művészeti iskolákban, és itthon magánórákat adok. Az tartott és az tart ma is szinten, ha az aktuális pályázatokra beszuriznek képeimet. Ha nem, az elgondolkoztat. Szerintem önálló kiállításra kell törekedni, mert az visszajelzés nekem is, és megmutatkozás, bemutatkozás is egyben. Remélem egyre erettebbek a munkáim, és nem szabad sokféle stílus felé kalandoznom sem. Rövid az élet ahhoz. Van, amit már inkább tanítok, mint a pasztellezést, de én már nem készítek. Összetettebb technikájú képekkel tudom magam kifejezni. Egy-egy képet régen minden önálló kiállításomon vásárolt valaki. Ma már szűk az a réteg, aki pénzt szán rá.

A kiállítás rendezésekor felhívtad a figyelmemet, hogy nálad a címek fontosak a képeid mellett. Nem élhet a kép nélkülük önálló életet, mintha illusztrációk lennének egy-egy irodalmi műhöz. Mennyire van ez így?

Azért kellene a címek a képeimhez, mert életem illusztrációi. Gondolom emellett, azt is, hogy útjára bocsátom őket, azzal, hogy kiállítom. Mindenki mást láthat bennük. Ha egy láncszemmel tud kapcsolódni, akkor megérte elkészíteni.

Fontos szerepet kaptak a tárlaton azok a művek, amelyek családról szólnak. Majdnem 30 év után, ha egy kiállítás erejéig is, képeiddel visszatértél szülővárosodba, Celldömölkre. Miért tartottad fontosnak ezt a bemutatkozást?

A testvéremről belső kényszer volt festeni, mert nemrég hunyt el, és nagyon hiányzik. Más emberekről is festek, amiatt, hogy egy kép erejéig megörökítsem, vagy a bennem

kialakult feldolgozásra váró érzést összegezzem. A Ság-hegy is felkerült egy képre, mindaz, ami eszembe jut. Belső meséimet élem.

Azért tartottam fontosnak bemutatkozni az újabb képeimmel itthon, Celldömölkön, mert vannak kedves emberek, régi ismerősök, akiket gondoltam érdekel. A cím felkeltheti az érdeklődését. Hátha hazavisz fejben egy képet, gondolatot. Büszke is vagyok, hogy tessék, ide jutottam. Talán meglepetés sok embernek, végül is lassan fejlődött ki ez az út. Mindig nagy családra és erre készültem. Őszinte képek. Egyszer már éreztem 1981-ben Budapesten rendezett egyik kiállítással kapcsolatban, hogy két helyen vagyok jelen, mert annyira rólam szólt!

A pandémia idején a galériák áttértek egy új típusú online térben zajló képzőművészet közvetítésre. Megtalálsz a lehetőségeket ezeken a felületeken? Mit gondolsz mennyire fontos a személyes benyomás a művésszel és az alkotásaival?

Az elmúlt pandémiás időszakban több online kiállításon is részt vettem. Látható volt az Újpesti Festőtársaságnak, a Dunakanyar Festő körének és alkotótábori anyagomnak és a legutóbbi hatvani Arcok és sorsok Biennálé anyagának is video formája. Örültem, hogy megmozgattak bennünket, festőket ebben az időszakban is. Az a meglátásom, hogy nem adja vissza azt az élményt, mintha élőben látná a közönség a kiállítást. Türelmetlenné tesz míg nézem, kicsit nehezebben érzékelhető a kvalitás. Azt gondolom szükséges jó dolog, és sokan megtanultunk nagyjából az online térrel bánni, de biztosan mindenki várta a végét ennek az időszaknak.

1982 óta Budapesten élsz, hogy látod mint festőművész a hivatásod szempontjából mennyire fontos a fővárosi állandó jelenlét? Festőnek lenni, megélni abból, hogy vászonra fested a gondolataidat nem a legkönnyebb dolog. Mennyire fontos egy művész számára a mecenatúra a jelenlegi elanyagiasodott világunkban? Mennyire van hangsúly az egyéni teljesítményen, hogy mint festőművész minél több tárlaton megmutasd magad?

Én úgy látom, itt Budapesten sokkal könnyebb megmutatkozni. Jó helyen, ahol forgalom is van, érdemesebb kiállítani. Vidéken sokkal nehezebb lenne kitűnni. Ki milyen módon szeretné az alkotását megmutatni, mikor, hogyan, az nagyon egyéni. Én azt éltem meg, hogy „messziről jönni” nehezebb. Mecenatúráról csak álmodtam, nekem ígéreten kívül más nem jutott. Viszont használtam a mai napig a tanárképzős diplomám. Átadom a tudásom. Ebből segítem magam és a családom a megélhetésben. Uralodik az elanyagiasodás, de mellette valamiféle ébredés is. Az egyéni teljesítményen, mint életfeladaton van hangsúly. Futok az idővel, hogy beérjem magam. Fejlődjek, adjak, erősödjek meg abban, amit el akarok érni. Persze „elég minden napnak a maga baja.” Én szívesen tanulok mástól. Ezt otthonról hoztam. Lehetnék magabiztosabb is. Használok a magam meglátása szerint az új ismereteket. Elméleteket gyakorlati technikákat. Ezek előre visznek. Gyakran járok tárlatokra, kortárs bemutatkozásokra.

Egy festő művészi fejlődéséhez az időről időre való megújulás elengedhetetlen. Menyire tartod kísérletező művészeket magad? Nagyon nyugodt, kiegyensúlyozott, lírai festészet a tiéd. E hangulat lengi körül az egész kiállítást. Egyetértesz ezzel? Ezt a kiegyensúlyozott nyugalmat, gondolom a háttérben egy szellemi folyamat táplálja. Némi zaklatottság érzése inkább a kisplasztikáidon jelenik meg.

Nem olyan a világ, mint amilyennek szeretném látni, tapasztalni. Jobb lenne több mosoly, szeretet és nyugalom, mindenben. Megpróbálok egyes ingereket, félelmet, erőszakot nem beengedni az atmoszférámba. Bár ettől furcsa lehet a felfogásom. Az Istenben való hitem adja a gondolataim alapját. Jóra törekedni. A feladatomat végigvinni és nem akadályozni mást sem. Amit közvetítek, amikor tanítok is, az a harmónia. Egyensúlyra törekszem mindenben az életemben. Ami kívülről valószínű nem ilyennek tűnik, minden törekvésem ellenére nagy az igazságérzetem és szenvedély jellemez.

A kiállítás címe 3 részre is bontható szó. El-/kép/zeléseim/, mert elszármaztam Celldömölkéről. Kép-eket alkotok és ez egyedi szintézise a világnak, ami található a tárlaton. Minden képnek megvan a maga története.

Kb. 1993 óta tagja vagy a Budapesti Festőstúdióknak. 1998 óta az Újpesti Festők Társaságának, majd 2000-ben tagja lettél a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének, mint festőművész. 15 éve vezeted a magad által alapított Leonardo da Vinci Képzőművészeti Szabadiskolát. 2007 óta tagja vagy a Magyar Vízfestők Társaságának, 2017 óta pedig a Magyar Festők Társaságának. A Colosseum Dunakanyar Festő Társaságnak és a Magyar Rajztanárok Országos Egyesületének, valamint 2016-ban tagja lettél a Szegedi-céh művészeti társaságnak is. Rendszeres kiállítója vagy a Festészet hete rendezvénysorozatnak.

Miként változott a magyar festészet összképe az alatt az idő alatt, amióta Budapesten élsz és alkotasz? Milyennek látod a kortárs magyar festészet nemzetközi megítélését?

Gyakran látok egy kiállításon sok ismerős nevet, akikkel személyesen, vagy másképp találkoztam. Sokan olyanok, akikről huszonévesen már hallottam, tetszettek a munkáik. Némelyikkel most együtt állítok ki, és a régi tisztelet megvan bennem irántuk ma is. Előfordul, hogy valaki kortársam, sokáig nem állít ki, de egyszer csak felmerül a színre. Nem tudom, ki honnan. Azért van ennek a pályának is hierarchiája. Lépcsőfokai. Számít az elismerés, a díjakat kinek ítélik oda. Kinek jut az elismerés. Én optimista vagyok, és szeretem tisztának látni a dolgokat. Azt gondolom, a legtöbb helyen, egy országos tárlaton a zsűri pártatlan. A kvalitást keresi. Jó, erős színvonalú kiállításra törekednek. Nem nagy a megosztottság, szerintem ezen a téren. Lehet naiv vagyok, vagy direkt így akarom látni. Sokszor hiányolom ugyanakkor a nyilvánosságot, a szélesebb terjesztését egy-egy országos megnyilvánulásnak. Például az elmúlt nyáron Keszthelyen volt a Fő téren és a vízen rendezett Objekt kiállítás. Alig volt visszhangja. Talán nem értékeli a helyén. Látom, hogy számít ki hol tanult, tanult-e

művészettörténetet. Még az is lehet, hogy csak óra volt, de mást tanítottak azon, sajnós.

Sok kiállítást Budapesten csak a megnyitó napján látogatják. Nemrég divat lett a finisszás, ez jó ötlet. A nemzetközi elismertség már egy sokoldalú téma. Sajnos abba nem látok bele. Vannak meglátásaim. Volt, hogy ügynökök vittek el képeket tőlem, külföldre is. Ez a megrendelés, és időre festés, nekem nem ment. Nem tükröztek a képeim a világlátásomat, nem őszinte képek voltak. Legfeljebb szép lakberendezési tárgyak. Megélhetéshez egy időben jó volt. Bár, lehet, hogy ez az idő is eredményes volt. Gyűjtőkre találtam.

Az Országos Tárlatokon nagyon fontosnak tartom, hogy megmutassam magam. Bár elgondolkodtam azon is, hogy lehet olyan időszak, amikor nem küldök. Inkább önálló kiállításra gyűjtöm. Galériákkal is felveszem a kapcsolatokat, terveim szerint.

Művészeti munkád mellett készíted fel a fiatal tehetséges ifjúságot a képzőművészeti pályára. A képzőművészet, mint azt a művészettörténetből tudjuk, soha nem tartozott egy kiszámítható életpályának. Mivel tudod ösztönözni a XXI. századi fiatal generációt, az elhivatottságra?

Találkoztam és találkozom tehetséges tanítványokkal. Ilyenkor nagyon örülök, azt gondolom érti a szavaimat, sejtí a gondolataimat. Szóval egy nyelvet beszélünk, korunktól függetlenül. Ez gyakran így is van. Kiemelkedő iparművészeti tehetséget is volt szerencsém tanítani, és többen elvégezték a grafika, festő, vagy szobrász szakot a Képzőművészeti Egyetemen. Büszke vagyok rájuk. Azt gondolom, számít a jó készség, az ambíció és a szorgalom. Szerencse is kell ehhez a pályához. Mondani szoktam, akár felnőtt tanítványaimnak is, hogy az alkotáshoz, ő maga a kulcs. Neki kell széles látókörben tájékozottnak, érzékenynek, egyszerre kreatívnak lennie. A művész személyiség születik meg előbb, aztán az alkotás. Ez persze állandó fejlődésben értendő, és oda-vissza kölcsönhatásban.

Egyszer olvastam, hogy a művész az, aki titkos kínoctól szenved. Van benne valami. Előbb formál, gyúr, alakít az élet, majd megkeresi a kifejezési formát. Ha felkészült rá, vagy fejleszti magát valaki, akkor szülehetnek nagy dolgok. Nem kiszámítható életpálya, de ha elindultunk egy úton, meg fogunk érkezni valahová. Remélni kell.

Mivel művészettörténetet is tanítasz, hogy látod mennyire módosult a kép fogalma a XXI. század elejére?

A kép fogalma nagyon kiterjedt lett. Ez tetszik nekem. Pl. fényvel is születnek képek. Holografikus alkotások. A kép kerete is kitágult, sokféle lehet. Vannak olyan ötleteim, hogy berendezett kiállítást vagy negatív képkiállítást csináljak, egyszer. Persze, a lehetőségeim nem olyan nagyok, de törekszem rá, hogy megvalósítsam.

Egyes vélemények szerint korunk művészete igényli a hozzáértő értelmezést. Mit gondolsz, a közönségnek mennyire van szüksége fogódzókra, interpretációkra a képeiddel kapcsolatban?

Azt látom, hogy gyakran nem látja meg az értéket a kis méretű munkákban a közönség. Pedig sok nagy jelentőségű mű volt kicsi. Talán kell fogódzkodó, ahhoz, hogy mivel készült a kép. Az akvarell megítélését pedig jó lenne értékesebbé fordítani. Az idegen anyagok miért kerülnek oda? Mindig fel kell-e ismerni a tárgyat, témát? Türelemesebben nézik meg a képeket, ha magyarázat van hozzá. Remélem mindegyik képem megállítja, azt, aki nézi. Nem szeretnék egyforma képeket festeni.

Mennyire követed figyelemmel a Kemenesaljáról elszármazott képzőművészek életútját? Tartod a kapcsolatot valakivel?

Egy-két Budapesten élő celldömölki művésztől hallottam. Sajnos nem tudok szorosabb kapcsolatot tartani velük. Volt régen, aki a munkahelyét felajánlotta, és így lettem grafikus, festő a SOTE-n, az Anatómiai Intézetben, ami egy nagyon gazdag időszak volt az életemben. A helyi kiállításokra szívesen eljövök. Egy biztos, Szilvi bácsi tanárunk legendás lett. Aki hozzá járt szakkörbe, azokkal van miről beszélgessünk.

Köszönöm az interjút.

